

¹ Кримінально-процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

² Закон України «Про нотаріат» // Офіційний веб-портал Верховної Ради України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3425-12/page2>

³ Кулініч О. О. Правова охорона конфіденційної інформації, що перебуває в режимі конфіденційної таємниці / О. О. Кулініч // Проблеми цивільного та господарського права. – 2008. – № 1. – С. 74–78. – С. 75.

⁴ Костін М. Правова природа «нотаріальної таємниці» на основі балансу особистих і публічних інтересів / М. Костін // Нотаріат України. – 2014. – № 6 (6). – С. 28–33. – С. 30.

⁵ Когут Н. М. Імунітет свідка у кримінальному процесі України / Н. М. Когут [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=44199>

⁶ Кримінально-процесуальний кодекс України від 28.12.1960 р. (втратив чинність) // Офіційний веб-портал Верховної Ради України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1001-05>

⁷ Допит нотаріуса: особливості [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vinnotariat.com.ua/teoriya-praktika/metodichni-rekomendatsii/96/>

⁸ Основы законодательства Российской Федерации о нотариате [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_156212/

⁹ Ярмук О. М. Окремі питання участі нотаріуса у кримінальному провадженні / Ярмук О. М. // Наше право. – 2014. – С. 133–138. – С. 135.

Резюме

Денисенко Г. В. Особливості допиту нотаріуса в якості свідка в кримінальному провадженні.

Стаття присвячена вивченню питання гарантій участі нотаріуса в якості свідка в кримінальному провадженні. Автором досліджується питання наявності імунітету свідка у нотаріуса під час допиту щодо даних, які містять нотаріальну таємницю та випадки позбавлення такого імунітету. Автор привертає увагу на особливості допиту не лише нотаріуса, а й інших осіб, які за законом мають право вчиняти нотаріальні дії. У висновках автор пропонує власні шляхи вдосконалення вітчизняного законодавства щодо належного захисту прав та інтересів нотаріуса під час допиту в кримінальному провадженні.

Ключові слова: кримінальне провадження, нотаріус, нотаріальна таємниця, свідок, нотаріальна дія.

Резюме

Денисенко Г. В. Особенности допроса нотариуса в качестве свидетеля в уголовном судопроизводстве. Статья посвящена изучению вопроса гарантий участия нотариуса в качестве свидетеля в уголовном судопроизводстве, а также анализа гарантий их участия. Автором исследуется вопрос наличия иммунитета свидетеля у нотариуса при осуществлении допроса на предмет данных, содержащих нотариальную тайну и случаи лишения такого иммунитета. Автором акцентируется внимание на особенностях допроса не только нотариуса, но и других лиц, которые по закону имеют право совершать нотариальные действия. В выводах автор предлагает собственные пути совершенствования отечественного законодательства в сфере надлежащей защиты прав и интересов нотариуса во время допроса в уголовном производстве.

Ключевые слова: уголовное судопроизводство, нотариус, нотариальная тайна, свидетель, нотариальное действие.

Summary

Denisenko G. Some features of notary participation as a witness in criminal proceeding.

The paper is devoted to the study guarantees of the notary's participation as a witness in criminal proceeding. The author examines the question of the immunity of a witness of a notary during interrogation about materials that contains notarial secrecy and cases of deprivation of such immunity. The author focuses on the peculiarities of interrogation not only the notary, but also other persons who are legally entitled to perform notarial acts. In conclusions, the author suggests ways to improve national legislation regarding the proper protection of the rights and interests of a notary during interrogation in a criminal proceeding.

Key words: criminal proceeding, notary, notarial secrecy, witness, notarial act.

УДК 343.3

I. М. ІЗАЙ

Ірина Миколаївна Ізай, аспірант Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

ОКРЕМІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ ЗА ПОГРОЗУ ВБИВСТВОМ, НАСИЛЬСТВОМ, АБО ЗНИЩЕННЯМ ЧИ ПОШКОДЖЕННЯМ МАЙНА ЩОДО ПРАЦІВНИКА ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ (Ч. 1 СТ. 345 КК УКРАЇНИ)

У ч. 1 ст. 345 КК України встановлено відповідальність за погрозу вбивством, насильством, знищенням або пошкодженням майна працівника правоохоронного органу, а також щодо його близьких родичів у зв'язку з виконанням цим працівником службових обов'язків. Таким чином у зазначеній статті закону України про

кримінальну відповідальність вміщено відповідальність за окремий вид втручання в діяльність працівника правоохоронного органу, що полягає у вчиненні психічного впливу на спеціального потерпілого у зв'язку із його службовою діяльністю та через неї.

За об'єктивною стороною складу відповідного злочину відповідальність настає за вчинення таких альтернативних діянь щодо працівника правоохоронного органу у вигляді погрози: 1) погроза вбивством; 2) погроза насильством; 3) погроза знищенням майна; 4) погроза пошкодженням майна.

Варто підкреслити, що виклад диспозиції ч. 1 ст. 345 КК України не надає можливості однозначно з'ясувати якісні характеристики цих суспільно небезпечних діянь, що створює труднощі під час кримінально-правової кваліфікації. Не вирішують усіх спірних питань і рекомендаційні роз'яснення, викладені у постанові пленуму Верховного Суду України № 8 від 26 червня 1992 р. «Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів». При цьому аналіз судової статистики за останні п'ять років показує, що за ч. 1 ст. 345 КК України судами засуджено 117 осіб¹.

Слід зазначити, що питанням особливостей регламентації кримінальної відповідальності за вчинення діянь, визначених у ч. 1 ст. 345 КК України як частини системи кримінально-правової охорони службової діяльності працівників правоохоронних органів, присвячено праці таких вчених, як: Р. Ш. Бабанли, Є. М. Блажівський, В. І. Вольний, Є. О. Гладкова, В. К. Гришук, І. І. Давидович, М. В. Довгаль, О. О. Дудоров, В. О. Навроцький, Л. А. Наконечна, В. І. Осадчий, В. В. Притула, А. В. Семенюк-Прибатень та інших. Проте у частині визначення обов'язкових ознак складу злочину, передбаченого у ч. 1 ст. 345 КК України, залишаються дискусійні та невирішені питання, що не сприяють забезпеченню єдності тлумачення змісту диспозиції цієї статті та вироблення єдиних підходів щодо застосування ч. 1 ст. 345 КК України у практичній діяльності суб'єктів кримінально-правової кваліфікації.

Враховуючи наведене, вважаємо за доцільне дослідити питання кримінально-правової кваліфікації за різні види погроз щодо працівників правоохоронних органів як альтернативних суспільно небезпечних діянь, визначених у диспозиції ч. 1 ст. 345 КК України.

Насамперед наголосимо, що у нормах КК України не визначається поняття «погроза» як наскрізне поняття, що використовується у багатьох статтях різних розділів Особливої частини КК України. У науці кримінального права Р. Ш. Бабанли визначає кримінально-карану погрозу як «різновид психічного насильства, яке полягає у залякуванні особи застосуванням до неї чи близьких їй осіб фізичного насильства або заподіяння матеріальної шкоди, якщо були реальні підстави побоюватись здійснення (реалізації) цієї погрози»². Водночас В. І. Вольний зазначає, що: «для кваліфікації дії винної особи за ч. 1 ст. 345 КК України достатньо встановити лише факт погрози працівнику правоохоронного органу або його близьким родичам у зв'язку з виконанням цим працівником службових обов'язків. Така погроза має бути дійсною та реальною. Для кваліфікації дії винного за ч. 1 ст. 345 КК України наявність реальних підстав побоювання потерпілим виконання погрози не є обов'язковою»³. Наведена позиція збігається із роз'ясненнями у п. 10 постанови пленуму Верховного Суду України № 8 від 26 червня 1992 р. «Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів», в якій додатково визначено, що погроза може виявлятися у висловлюванні (усно, письмово, із застосуванням технічних засобів), а також жестах або інших діях, за допомогою яких винний залякує потерпілого вчиненням вбивства, застосуванням до нього насильства чи знищенням його майна⁴.

Варто зазначити, що дійсність погрози впливає із самого суспільно небезпечного діяння, яке криміналізовано в ч. 1 ст. 345 КК України. Щодо ознаки реальності, то вона тісно пов'язана із можливістю таку погрозу виконати. В свою чергу, ознака наявності реальних підстав побоюватись висловленої погрози, що визначена у ст. 129 КК України та не є конститутивною ознакою ч. 1 ст. 345 КК України, належить до суб'єктивного сприйняття потерпілим висловленої погрози, що лише в окремих випадках пов'язано із можливістю негайного потенційного виконання погрози.

Як зазначає В. К. Гришук, «багатозначність оціночних понять кримінально-правових приписів дозволяє у багатьох випадках одночасно оцінювати конкретне діяння, залежно від суб'єкта оцінки, як законне або незаконне, що розмиває межі законності і справедливості»⁵. Саме тому в контексті визначення підстав відповідальності за ч. 1 ст. 345 КК України відсутність конкретизації характеру погроз породжує різотлумачення на практиці: щодо погроз загалом – питання щодо обов'язковості/необов'язковості доведення наявності підстав для потерпілого її побоюватись. Щодо погроз насильством – питання щодо мінімального рівня насильства, застосування якого погрожує суб'єкт злочину; щодо знищення чи пошкодження майна – наявність мінімальних вартісних характеристик тощо.

Важливим у практиці застосування кримінального закону є питання визначення реальності погрози, що пов'язано із можливим моментом її реалізації. Р. В. Куций зазначає, що: «для правильної кваліфікації погрози як злочинної необхідно враховувати момент її можливої реалізації. Залежно від моменту можливої реалізації, погрозу можна класифікувати на два види. До першого належить наявна погроза, яка передбачає негайне заподіяння шкоди після її висловлення. Такі погрози передбачені в ст. 152, 153, 162, ч. 2 ст. 186, ст. 187, ст. 289, ст. 342, ст. 345 КК України та ін. Відповідно до інших видів погроз дана умова не відноситься»⁶. Також Є. О. Гладкова зазначає, що «для кваліфікації діяння особи за ст. 345 КК України погроза повинна бути реальною, тобто винна особа, усвідомлює зміст інформації, яку вона передає потерпілому, тобто те, що інформація містить погрозу вчинення певних дій, у зв'язку із виконанням потерпілим службових обов'язків

і бажає вчинити такі діяння у реальній дійсності. У свою чергу, потерпілий також повинен усвідомлювати зміст погрози і можливість здійснення таких дій у реальній дійсності. Відсутність усвідомлення можливості здійснення погроз у реальній дійсності виключає кваліфікації за цією статтею»⁷. На думку О. Г. Оленіної, всупереч правозастосовним орієнтирам реальність погрози має розглядатися як обов'язкова характеристика в юридичному складі злочину, передбаченому ч. 1 ст. 345 КК України⁸.

Ми не можемо повною мірою погодитися із такою позицією, оскільки за таких умов не враховано випадки, коли винний висловлює погрозу вбивством, насильством щодо працівника правоохоронного органу або ж його близьких, що з огляду на неможливість її виконання на час здійснення звернена в майбутнє (наприклад, до особи застосовано спеціальні засоби, особа затримана в порядку ст. 208 КПК, до особи застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою у кримінальному провадженні тощо), або ж вказується на те, що виконання такої погрози буде здійснено іншою особою.

До прикладу, вироком Приморського районного суду Запорізької області від 25 січня 2015 р. ОСОБУ_1 засуджено за ч. 1 ст. 345 КК України за погрозу насильством щодо працівників правоохоронного органу. Суд виходив із того, що скоєння злочину за ч. 1 ст. 345 КК повинно мати на меті винного: створити перешкоди для виконання працівником правоохоронних органів своїх обов'язків, порушити нормальну діяльність правоохоронного органу, а сама погроза насильством має бути у формі залякування. З досліджених доказів вбачається, що реальність настання погроз була мінімальною. Сам обвинувачений визнав такі погрози лише під час руху в патрульному автомобілі⁹.

З наведеного судового рішення вбачається, що ступінь оцінки реальності погрози хоч і враховується при формулюванні обвинувачення, проте не є обов'язковою умовою. Щодо злочину, передбаченого ст. 345 КК України, В. В. Притула зазначає, що: «даний злочин посягає одразу на декілька об'єктів. Шкода завдається як нормальній діяльності та авторитету правоохоронних органів, так і здоров'ю чи психічній недоторканності працівників правоохоронних органів або їх близьких родичів»¹⁰. Вважаємо, що суспільна небезпека висловлення погроз працівникам правоохоронних органів у ході виконання ними обов'язків у випадках, коли винна особа в цей час в силу обмеження фізичної свободи не здатна реалізувати висловлені погрози, не свідчить про відсутність складу відповідного злочину, а має оцінюватись із позиції реальності намірів винного, виходячи із характеру погрози.

Із цим питанням пов'язане також питання щодо визначення поширення кримінально-правового захисту спеціальної норми, передбаченої ч. 1 ст. 345 КК України на вчинення відповідних злочинів щодо колишніх працівників правоохоронних органів. Слід зазначити, що у диспозиції ст. 347 КК України встановлено, що відповідальність настає за цією статтею також у разі вчинення знищення чи пошкодження майна працівника правоохоронного органу у зв'язку із виконанням службових обов'язків, у тому числі в минулому. Натомість диспозиція ч. 1 ст. 345 КК України такої вказівки не містить. Щодо позицій науковців зазначимо, що Є. О. Гладкова вважає: «у разі вчинення посягання на колишнього працівника правоохоронного органу або його близьких родичів, у зв'язку з виконанням потерпілим службових обов'язків у минулому, діяння винної особи повинні кваліфікуватися за ст. 345 КК, оскільки і в цьому випадку особа зазіхає на авторитет та нормальну діяльність правоохоронних органів»¹¹.

Натомість А. В. Семенов-Прибатень вважає, що: «У разі, якщо знищено чи пошкоджено майно колишнього «спеціального» потерпілого, кваліфікація дій винного треба здійснювати за «загальною» нормою – ст. 194 КК України (навіть якщо цей злочин вчинено із помсти за колишню службу, громадську чи професійну діяльність такого потерпілого); якщо ж винний, вчиняючи таке діяння, помилково вважає, що посягає на майно дійсного (а не колишнього) працівника правоохоронного органу (чи будь-якого іншого «спеціального» потерпілого), його дії слід кваліфікувати ще й як замах на знищення чи пошкодження майна «спеціального» потерпілого»¹². На нашу думку, у разі вчинення посягання на колишнього працівника правоохоронного органу або його близьких родичів, у зв'язку з виконанням потерпілим службових обов'язків у минулому, кваліфікацію вчиненого слід проводити за ч. 1 ст. 345 КК України. При цьому слушною є позиція І. В. Самощенко, який вказує, що: «ознаки складу деяких погроз («у зв'язку з виконанням»; «у зв'язку з діяльністю»), передбаченої ч. 1 ст. 345, ч. 1 ст. 346 ч, ч. 1 ст. 377, ч. 1 ст. 398, ч. 1 ст. 405 КК, свідчать про особливий характер взаємин винного з потерпілим. Цілком логічно бачити в ній ознаку об'єктивної сторони складу злочину, безпосередньо обумовлену відповідними суб'єктивними ознаками»¹³.

Все це визначає взаємозв'язок такого посягання саме із професійним статусом потерпілого та у зв'язку з його наявністю в той чи інший період часу. Слід зазначити, що згідно з ч. 7 ст. 62 Закону України «Про Національну поліцію» правопорушення щодо поліцейського або особи, звільненої зі служби в поліції, її близьких родичів, вчинені у зв'язку з його попередньою службовою діяльністю, мають наслідком відповідальність відповідно до закону. Таким чином, законодавство, що врегульовує статус працівників поліції, передбачає захист колишніх працівників правоохоронних органів саме в аспекті здійснюваної ними службової діяльності. Проте диспозиція ч. 1 ст. 345 КК України чітко не встановлює поширення кримінально-правового захисту на колишніх «спеціальних» потерпілих. Тому з метою забезпечення цілісності системи кримінально-правової охорони працівників правоохоронних органів вважаємо обґрунтованою пропозицію щодо внесення доповнень до ч. 1 ст. 345 КК шляхом вказівки на виконання службових обов'язків працівником правоохоронного органу в минулому.

Згідно з п. 10 постанови Пленуму Верховного Суду України № 8 від 26 червня 1992 р. «Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів» під погрозою насильством слід розуміти погрозу

заподіяння потерпілому побоїв чи тілесних ушкоджень. Зазначене рекомендаційне роз'яснення під час кримінально-правової кваліфікації за ч. 1 ст. 345 КК України може бути конкретизовано шляхом застосування тлумачення понять, що входять до поняття «насильство», зокрема, поняття насильство, що не є небезпечним для життя чи здоров'я потерпілого та поняття небезпечне для життя чи здоров'я насильство, що визначені у п. 5 та 9 постанови Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 р. № 10 «Про судову практику у справах про злочини проти власності».

Ще одним дискусійним питанням кваліфікації за ч. 1 ст. 345 КК України є визначення розмірів матеріальної шкоди в контексті майна, яке винна особа погрожує пошкодити або знищити. Є. О. Гладкова в аспекті характеристики діяння щодо погрози знищення чи пошкодження майна пропонує для встановлення розміру майнової шкоди звернутися до загальної норми, що передбачає відповідальність за вказані діяння, а саме ст. 194 КК України, в якій передбачена відповідальність за вчинення цих діянь у великому розмірі, під яким, згідно з п. 3 примітки до ст. 185 КК України, необхідно розуміти суму, яка в 250 і більше разів перевищує НМДГ¹⁴.

Ми не можемо погодитися із такою позицією, оскільки у ч. 1 ст. 345 КК України не встановлено законодавчих вимог щодо розміру вартості майна, щодо пошкодження або знищення якого висловлена погроза. При цьому вважаємо, що звернення до загальних норм у таких випадках не лише означає застосування аналогії кримінального закону, що заборонено, а й знівельовує підвищений кримінально-правовий захист спеціальних потерпілих у нормах КК України. Окрім цього, якщо застосовувати системний аналіз загальних та спеціальних норм, то слід звернути увагу на наявність ст. 195 КК України, в якій встановлено відповідальність за погрозу знищення майна загальнонебезпечним способом. Ця стаття як загальна щодо спеціальної ч. 1 ст. 345 КК України не містить посилання на спричинення суспільно небезпечних наслідків матеріального характеру. При цьому, згідно із п. 10 постанови Пленуму Верховного Суду України № 8 від 26 червня 1992 р. «Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів» як погрозу знищення майна слід кваліфікувати погрозу знищити будь-яке майно повністю або його частину. Зазначимо, що особливості кримінально-правової охорони працівників правоохоронних органів зумовили й відсутність у диспозиції ст. 347 КК України визначення матеріального критерію щодо вартості знищеного майна таких спеціальних потерпілих.

Отже, щодо погрози знищення майна працівників правоохоронних органів для кримінально-правової кваліфікації не має значення вартість такого майна. Вирішення питання стосовно не притягнення до кримінальної відповідальності осіб за погрозу знищити чи пошкодити майно працівника правоохоронного органу, яке є малоцінним, або ж у зв'язку із встановленням відсутності реальних намірів вчинити таке діяння в майбутньому є можливим з урахуванням положень ч. 2 ст. 11 КК України (малозначне діяння), оскільки для визнання діяння малозначним воно формально повинно містити всі ознаки складу певного злочину, передбаченого КК. При цьому слід враховувати обов'язковий для правозастосування висновок Верховного Суду України щодо визначення малозначного діяння, викладений у постанові (№ 5-152к/15) від 17 грудня 2015 р., згідно з яким малозначне діяння не становить суспільної небезпеки, що означає мізерність або взагалі відсутність шкоди, яка завдається або може бути завдана в результаті вчинення такого діяння¹⁵.

Враховуючи наведене, пропонуємо у диспозиції ч. 1 ст. 345 КК України внести доповнення та встановити відповідальність за погрозу вбивством, насильством або знищенням чи пошкодженням майна щодо працівника правоохоронного органу, а також щодо його близьких родичів у зв'язку з виконанням цим працівником службових обов'язків (у тому числі в минулому).

Обґрунтовано, що суспільна небезпека висловлення погроз працівникам правоохоронних органів під час виконання ними обов'язків у випадках, коли винна особа в цей час в силу обмеження фізичної свободи не здатна реалізувати висловлені погрози, не свідчить про відсутність складу відповідного злочину, а має оцінюватись із позиції реальності намірів винного, виходячи з характеру погрози. Також з огляду на відсутність у ч. 1 ст. 345 КК України вказівок щодо вартісних характеристик майна, щодо якого вчиняється погроза його пошкодження або знищення, питання про не притягнення до кримінальної відповідальності осіб за погрозу знищити чи пошкодити майно працівника правоохоронного органу, яке є малоцінним, або ж у зв'язку із встановленням відсутності реальних намірів вчинити таке діяння в майбутньому, є можливим з урахуванням положень ч. 2 ст. 11 КК України.

¹ Офіційний веб-портал «Судова влада України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://court.gov.ua/sudova_statystyka – Заголовок з екрана.

² Бабанли Р. Ш. Щодо доцільності законодавчого закріплення поняття «кримінально карана погроза» / Р. Ш. Бабанли // Актуальні проблеми вдосконалення та уніфікації термінології Кримінального кодексу України. – 2011. – Х.: Права людини. – С. 70–72. – С. 71–72.

³ Возьний В. І. Особливості кваліфікації злочинів при конкуренції кримінально-правових норм (на прикладі ст.129 КК України та ч. 1 ст. 345 КК України) / В. І. Возьний // Форум права. – 2011. – № 3. – 130–133. – С. 132.

⁴ Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів: постанова пленуму Верховного Суду України № 8 від 26 червня 1992 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу з ЄДРСР: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-92> – Заголовок з екрана.

⁵ Гришук В. К. До питання про якість кримінального законодавства / В. К. Гришук // ІІ Львівський форум кримінальної юстиції «Правова реформа у сфері кримінальної юстиції: ключові параметри та прогноз подальшого розвитку»: збірка тез міжнародної наук.-практ. конференції (м. Львів, 23–24 вересня 2016 р.). – К. : ВАІТЕ, 2016. – 62–66. – С. 63–64.

⁶ Куций Р. В. Особливості кваліфікації злочинів, вчинених із застосуванням погрози / Р. В. Куций // Часопис Академії адвокатури України. – 2012. – № 1 (14). – С. 1–5. – С. 4.

⁷ Гладкова Є. О. Кримінально-правовий захист працівників правоохоронних органів: наук.-метод. рекомендації / Є. О. Гладкова. – Х. : Харківський національний університет внутрішніх справ, 2016. – 48 с. – С. 13.

⁸ Оленіна Я. Г. Особливості кримінальної відповідальності за погрозу щодо працівника правоохоронного органу (ч. 1 ст. 345 КК України) / Я. Г. Оленіна // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 1. – С. 382–386.

⁹ Вирок Приморського районного суду Запорізької області від 25 січня 2015 р. / справа № 326/1359/15-к : [Електронний ресурс]. – Режим доступу з ЄДРСР: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/55207562> – Заголовок з екрана.

¹⁰ Притула В. В. Безпосередній об'єкт складу злочину, передбаченого ст. 345 КК України / В. В. Притула // Часопис Академії адвокатури України. – 2012. – № 4. – С. 1–6. – С. 3.

¹¹ Гладкова Є. О. Вказана праця. – С. 8.

¹² Семенюк-Прибатьєв А. В. Кримінально-правова характеристика знищення чи пошкодження майна за Кримінальним кодексом України : дис. ... канд. юрид. наук. спец.: 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / А. В. Семенюк-Прибатьєв. – Л., 2016. – 241 с. – С. 202.

¹³ Самощенко І. В. Особиста безпека як об'єкт посягання при погрозах, передбачених КК України в якості окремих злочинів / І. В. Самощенко // Вісник Асоціації кримінального права України. – 2015. – № 2 (5). – С. 181–195. – С. 191.

¹⁴ Гладкова Є. О. Вказана праця. – С. 12.

¹⁵ Постанова судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 17 грудня 2015 р. / справа № 5-152к15 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/E90247AB9E10C073C2257F3B0035F97B](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/E90247AB9E10C073C2257F3B0035F97B) – Заголовок з екрана.

Резюме

Ізай І. М. Окремі питання кримінально-правової кваліфікації за погрозу вбивством, насильством, або знищенням чи пошкодженням майна щодо працівника правоохоронного органу (ч. 1 ст. 345 КК України).

У статті досліджуються питання кримінально-правової кваліфікації за вчинення таких суспільно небезпечних дій щодо працівників правоохоронних органів, як погроза вбивством, насильством, знищенням або пошкодженням майна. На основі аналізу судової практики за ч. 1 ст. 345 КК України запропоновано окремі правила кваліфікації щодо злочину, передбаченого ч. 1 ст. 345 КК України.

Ключові слова: працівник правоохоронного органу, погроза, насильство, пошкодження майна, посадові обов'язки, кримінально-правова кваліфікація, реальність здійснення погрози.

Резюме

Ізай І. Н. Отдельные вопросы уголовно-правовой квалификации за угрозу убийством, насилем, уничтожением или повреждением имущества относительно работника правоохранительного органа (ч. 1 ст. 345 УК Украины).

В статье исследуются вопросы уголовно-правовой квалификации за совершение таких общественно опасных действий в отношении сотрудников правоохранительных органов, как угроза убийством, насилем, уничтожением или повреждением имущества. На основе анализа судебной практики по ч. 1 ст. 345 УК Украины предложены отдельные правила квалификации по преступлениям, предусмотренным ч. 1 ст. 345 УК Украины.

Ключевые слова: работник правоохранительного органа, угроза, насиле, повреждение имущества, должностные обязанности, уголовно-правовая квалификация, реальность осуществления угрозы.

Summary

Izaj I. Some questions of the criminal-legal qualification for the exploitation of integrity, violence, or defense or damage to the property about the law enforcement officer (part 1 of the criminal code of Ukraine).

The article deals with the issues of criminal-law qualification for the commission of such socially dangerous actions against law enforcement officers as a threat of murder, violence, destruction or damage to property. On the basis of the analysis of judicial practice under Part 1 of Art. 345 of the Criminal Code of Ukraine, certain rules of qualification regarding a crime, provided for in Part 1 of Art. 345 of the Criminal Code of Ukraine.

Key words: law enforcement officer, threat, violence, damage to property, job duties, criminal legal qualifications, the reality of the threat.